

Hvad det sidste ærede Medlem sagde, synes mig at give den største Styrke til Udvalgets Forslag. Det ærede Medlem siger, at der kan ikke være Tvivl om, at Regjeringen, naar den har den Erkjendelse, at Lovgivningen over de særlige Anliggender maa høre herhen, deres finantstille Side maaskee fraregnet, maa komme her ogsaa med den finantstille Side; thi ellers vil Lovgivningsmagten blive intetstygende, — saadan omtrent var hans Ord —; dette Sidste: „saa maa den komme her,“ det troer jeg er temmelig dristigt fremsat, men hvilke Midler have vi i vor Haand til at give dette sin Betydning? Det er netop det, som Udvalgets Fleertal gjør, idet det anvender de Midler, som vi have. Udvalget har nemlig stillet sig paa det Standpunkt, som her foreligger, at det har indtaget en vis bestemende Stilling af de sælles Anliggender, en Stilling, som just gaaer ud paa at sige: Lovgivningen over de sælles Anliggender indeholder tillige Lovgivning over det Pengeomraade, som de indbefatte; ved at gjøre det, have vi tilegnet os det, som det ærede Medlem mener maa komme af sig selv. Vi ere her altsaa ikke i vor Paaastand gaaede et Skridt udenfor det, som efter det ærede Medlems Mening maa komme af sig selv; men vi have vundet den Fordeel, der altid er forbunden med at have udtrykt sig positivt overfor det, som dog ellers kun staaer som en Tilfældighed. Det forekommer mig at være et stort Fremskridt, og det synes mig at maatte bevæge det ærede Medlem, der jo iøvrigt paa en vis Maade har givet os en Understøttelse, til ogsaa at give os den Understøttelse, som ligger i hans Stemmegivning for vort Forslag. Det ærede Medlem (Ziemroth), der meest af Alle har modsat sig det Skridt, vi her gjøre, er gaaet ud fra den almindelige Paaastand, at Coloniernes Forvaltning udgjorde en Heelhed, som ikke lod sig dele, og den Tanke, at der i Colonieme er nogle Anliggender, som mere tilhøre det Almindelige, medens der er andre, som ere mere communale, mere særlige, har han aldeles forkastet. Hvorfor skal det være saa? Det maa, meente han, ligge dert, at Regjeringen fra Moderlandet ikke til enhver givne Tid kan udøve sin Indsydelse paa Co-

loniernes Anliggender paa samme Maade, som den kan gjøre det paa de Dele af Landet, der ere i en større Nærhed; men, isald det er den Grund, hvorfra det ærede Medlem gaaer ud, maa han indrømme mig, at jo nærmere Colonieme komme, des mere hører denne Paaastand op at være rigtig; men Nærheden ligger ikke i Afstanden i Milemaal, den ligger i Afstanden i Tiden ved de Befordringsmidler, som havees, saa at hans hele Argumentation vil falde aldeles overende, om der engang kom en Telegraphtraad fra Kjøbenhavn til Vestindien. Det forekommer mig, at det ærede Medlem har eengang for alle forsøgt paa at konstruere Begrebet „Colonier“ saa urokkeligt, saa fast, at det kun kan forstaaes paa een Maade; men nu træffer det sig, at Begrebet „Colonie“ just i den danske Stat har været forstaaet paa yderst forskellige Maader. Island har været kaldet en Colonie, Færøerne have til sin Tid været kaldte Colonier, men deres Regjering har navnlig altid været en Amtmands-Regjering og tillige, om man vil, til en Tid en Commandants-Regjering; Islands Regjering har ingenstunde i den Betydning, som det ærede Medlem omtaler, været en Colonialregjering. Der er altsaa Intet i Principet til Hinder for, at vi kunne betragte Vestindien netop paa samme Maade, som vi have betragtet Island; Spørgsmaalet er altsaa om det Hensigtsmæssige, ikke om det Principmæssige. Hvad nu Hensigtsmæssigheden angaaer, saa ligger den ikke for her som givne os til at bestemme over. Det ærede Medlem siger, Colonieme maae af sig selv komme til os; deres indre og ydre Anliggender hænge paa den Maade sammen, at de maae komme herhen; Coloniernes ydre Anliggender ere ogsaa der, hvor de indre ere, og, da de indre høre til os, saa maae de ydre ogsaa komme til os; men saa siger det ærede Medlem ved Siden deraf: Jeg for min Part skal villigen indrømme, at det Rigtige var at lægge dem over til Bestyrelsen for de sælles Anliggender; jeg troer, det var omtrent det, som det ærede Medlem sagde; men man maa lægge Mærke til, at i denne Tilbøjelighed fra det ærede Medlems Side til at lægge dem over til de sælles Anliggender, og i hans Klage over, at Betimeligheden dertil endnu ikke er kommen, ligger hovedsagelig hans af-